

tathatjuk különböző korok divatját, ki-domboríthatjuk arcunkon mindenféle nép-fajnak, nemzetiségnek jellegzetes saját-ságait és pótolhatjuk az élénk színeket, amelyeket az erős világítás halványra tett. De a maszkírozás tudományának meg van az az előnye is, hogy segítségével eltün-tethetjük, vagy legalább is enyhíthetjük arcunk hibáit és kiemelhetjük a hibákat, ha azok valamilyen bohózáti figura meg-alkotásában előnyünkre szolgálnak. A jó maszk segítségével szerepünkéből sohasem zökkenhetünk ki, mert arcunk mindig azt a szenvedélyt tükrözi vissza, amelyet a szerepünk előír és így nem vagyunk kénytelenek örökös arcjátékkal fárasztani izmainkat. Alakításunk csak akkor válik tökéletessé, ha összhangot teremtünk a dráma hősnének jelleme és az öltözködés, meg a maszk karakterizálása között. Az a szereplő, aki nem a szerep karakterének megfelelően készíti elő külsejét: megne-hezíti saját működését és tévútra vezeti a közönséget, amely más alakot lát, mint amilyet hall. Arra törekedjünk a maszk megalkotásakor, hogy az egyéniségünknek megfelelő legyen, mert hiszen ugyanazt az alakot százféleképen is megcsinálhatjuk. Ezért a leghelyesebb, ha a saját arcunk egyéni formáihoz alkalmazzuk a segédesz-közöket. Szükséges továbbá, hogy a maszk természetes legyen. A közönségnek nem szabad észrevennie, hogy az arc festve van, hogy a bajusz, szakáll ragasztott, különben minden illúzióját tönkretesszük. A szín-padtechnika mai fejlettsége megkívánja a maszkírozás terén is a haladást. A paróka-készítés tökéletessége, a zsíros és vízfes-tékek, színes ceruzák és mindenféle se-gédeszközök tömege lehetővé teszi ezt a haladást a színész számára. (Bárdi Ödön.)

Maszkírozás. A férfimaszk is, ugyan-úgy, mint a női, az arcfestékekkel kezdő-dik. A szerep karakteréhez híven, meg-adjuk az arcnak az alapszínt s a festést a nyakra is leviszük, nehogy álarcszerű-leg hasson az arc. A pofacsontok táját sötétvörössel, úgynevezett parasztpirossal élénkítjük, ezzel adunk a nyerges orrnak is színt, mert hiszen természetes, hogy egy napsütött arcnál az orr színe nem marad-hat világos. Viszont, ha valaki az orrát akarja nagyobbra vagy élesebb vonalúra

festeni, azt úgy éri el, hogy az orr élén egy fehér vonalat húz. Nagy orrlyukakat fekete festékekkel csinálunk, egyszerűen meg-nagyobbítjuk minden oldalon az eredeti orrlyukat. A homlok egy árnyalattal min-dig világosabb legyen, mint az arc színe s ha parókat használunk, legyen gondunk arra, hogy a paróka vásznát pontosan s egyenletesen fessük össze a homlokkal. Nincs csunyasabb, mint mikor a paróka vo-nala meglátszik s olyan formájú lesz a fej, mint némely dohánydoboz, melynek tetejét le lehet emelni. Öregedő vagy be-esett szemet úgy teremt az ember, hogy felső és alsó szemhéjait halványan szür-kével vonjuk be, ugyancsak borostás, bo-rotvátatlan arcot is szürkével festünk s szürke foltot festünk a pofacsont alá ak-kor, ha éhes, sápadt, vagy beteg embert ábrázolunk. A ráncokat sötétpiros és szürke festékekkel együttesen rögtönözzük, még pedig olyformán, hogy a festékekbe mártott »wischerrel«, vagy megfaragott fa-végecskével a ráncokat odahúzzuk, ahol az arcon és homlokon annak nyoma látszik. Egy kis grimasszal a legsimább arc is elárulja jövődő vagy lappangó ráncunk helyét s ehhez a természetes vonalhoz kell alkalmazkodni. Akárhányszor látni ráncok-kal össze-visszapingált kezdő színészeket, akiknek térképszerűen megrajzolt arca nemhogy természetellenes, de egyszerűen nevetséges. Kövér, pufók arcot úgy fes-tünk, hogy a sötétpiros arc közepébe vi-lágospirossal egy pengő nagyságú, ke-rek foltot rakunk, de ugyanakkor a szánkban, mind a két oldalon egy-egy szil-vát, vagy sült gesztenyét tartunk azon a helyen, ahol kívül a kerek folt virit. Fog-hijjasságnál az első fogakat bekenjük mas-tix-szal s azután fekete festékekkel dörzsöl-jük be. Minden színész iparkodik az ar-cát maga festeni, hisz a saját vonásait mindenki legjobban ismeri. A maszk le-mosását a színészek *lemaszkírozás* szóval szokták jelölni. A lemaszkírozáshoz disznó-zsír vagy vazelint használnak. A masz-kírozást sok színész művészi tökélyre tudta fokozni. Kiváló maszkírozó színészek: Eg-ressy Gábor, E. Kovács Gyula, újabb idők-ben: Egressy Ákos, Gabányi Árpád és László, Gál Gyula, Krémer Jenő, Réthey Lajos, Körmendy János, Hatvani Ede, stb. Egy Ascher nevű bécsi színész, a Carl-